

og Folketingets Affattelse af Lovforslaget om Statsbanernes Takster, er enstemmigt, som det nu foreligger her. Naar Flertallet har tiltraadt Indstillingen, er det begrundet i den Opfattelse, at enten maatte man tage det her foreliggende Lovforslag eller falde tilbage paa Taksterne fra 1911. Forholdet er jo nemlig det, at den Ændring, der blev vedtaget ved Loven af 1917, gælder kun dette Kalenderaar ud, saaledes at hvis man ikke var blevet enig om en Lov som den foreliggende eller en lignende, vilde vi være vendt tilbage til Taksterne fra 1911.

Der har i Fællesudvalget været fremført yderst forskellige Anskuelse, endogsaa den, at man skulde køre gratis paa Statsbanerne og lade Udgiften afholde af Statskassen. Andre ønskede absolut ikke Forhøjelse af de nuværende Takster. Under disse Forhold var der Udsigt til, hvis Flertallet fastholdt sit Ønske om en yderligere Forhøjelse af Taksterne, at Lovforslaget vilde blive vedtaget i forskellig Affattelse i de to Ting og derved bortfalde. Ansvarer derfor vilde der jo kunne strides om, men Underskuddet, der derved vilde fremkomme, og som vilde have været ca. 50 Mill. Kr. for indeværende Aar, vilde være en Kendsgerning. Det af Ministeren fremsatte og af Folketinget vedtagne Lovforslag antages at ville give en forøget Indtægt af ca. 11½ Mill. Kr. Det af Landstinget vedtagne vilde efter et Skøn — for øvrigt kan jo alle de Tal, der her nævnes, kun være skønsmæssige — give ca. 24 Mill. Kr. Det af Fællesudvalget indstillede, som nu foreligger her til endelig Vedtagelse, vil give ca. 14 Mill. Kr. Underskuddet er af Ministeren opgjort til ca. 36 Mill. Kr. Der vil saaledes blive et Underskud paa over 20 Mill. Kr., som skal dækkes af Statskassen, d. v. s. af samtlige Skatteydere uden Hensyn til, om de har benyttet Banerne eller ikke, og uden Hensyn til, om det er Folk, der bor i Egne, som for den lokale Trafiks Vedkommende er henviste til at benytte Privatbaner, hvor de maa betale saa høje Takster, som Driftens Fortsættelse kræver. Dette synes vi ikke er Lighed for Loven. En Forbedring set fra Flertallets Standpunkt er det, at Lovforslaget, hvis det vedtages, saaledes som Indstillingen lyder, kommer til at gælde i 3 Aar i Stedet for kun i 1. Endvidere kan anføres, at da Krigen nu er afsluttet, vil den uhyre Fordyrelse, særlig af Kul, og hvad der i øvrigt bruges i Statsbanedriften, forhaabentlig snart

være ophørt, saaledes at Udgifterne hertil kan antages at ville blive betydelig mindre. Yderligere kan tilføjes, at Lovforslaget ligesom tidligere Love kun fastsætter Maksimaltakster, men Ministeren har udtalt ved Samraad, at det er Meningen at udnytte den ved Loven hjemlede Ret. Sluttelig skal jeg tilføje som en Mærkelighed, at Danmark er vist det eneste Land i hele Europa, hvor der af Rigsdagen fastsættes saa detaillerede Takster. Jeg skal i saa Henseende henvise til Landstingets Forhandlinger for 1910—11 Sp. 1898 og Betænkningen fra samme Aar, Tillæg B. Sp. 2361 ff. Særlig vil jeg henvise til et Bilag, der er optrykt til denne Betænkning under Nr. 1. Da Lovforslaget, som vi behandler, er midlertidigt, har man ikke ved denne Lejlighed villet rejse Spørgsmaalet igen, men man fastholder i øvrigt det gamle Standpunkt, som den Gang fandt Tilslutning i Landstingets Udvalg.

Nærmere at omtale de enkelte Ændringer anser jeg for overflødig, og jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale den foreliggende Indstilling, som enstemmigt er tiltraadt af hele Fællesudvalget, til Vedtagelse her i Tinget.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal tillade mig paa min Kollega Trafikministerens Vegne at udtrykke den Tilfredshed, som hele Regeringen maa føle ved, at den Strid, der var imellem Partierne angaaende Forhøjelsen af Statsbanernes Takster, nu er endt med denne fælles Indstilling, som man kan forudsætte bliver vedtaget i Dag af begge Rigsdagens Ting. Den ærede Ordfører (Jørgen Berthelsen) sagde meget rigtigt, at hvis ikke et Lovforslag som det, der her behandles, blev ophøjet til Lov, vilde man komme tilbage til Taksterne af 1911, og dette maatte ikke mindst fra et finansielt Synspunkt være at betragte som i højeste Grad uheldigt. At der var nogen Bitterhed i den ærede Ordførers Ordførerskab, kan ikke undre saa meget, da man ved, at den ærede Ordfører har ønsket et helt andet Resultat af Forhandlingerne end det, man er naaet til. Den ærede Ordfører sagde, at naar nu denne Forhøjelse blev vedtaget, vilde der dog blive et Underskud af 36 Mill. Kr. (Modsigelse) Var det ikke rigtigt? (Afbrydelse af Ordføreren [Jørgen Berthelsen]). Naa, 22 Mill. Kr. (Ordføreren: Lidt over 20 Millioner). Dertil vil jeg gerne sige, at det kan jo ikke undgaas i og for sig, at der bliver et Underskud for indeværende Finansaar